

Sygn. akt: II AKa 211/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Marcin Ciepela
Sędziowie	SA Wiesław Kosowski (spr.) SA Piotr Pośpiech
Protokolant	Mateusz Dejas

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Zabrze Tomasza Międlara

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2022 r. sprawy

S. K., s. P. i E., ur. (...) w T.

oskarżonego z art. 158 § 3 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k.

M. O. (1), s. Z. i A., ur. (...) w Z.

oskarżonego z art. 158 § 3 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k.

na skutek apelacji pełnomocników oskarżycieli posiłkowych i obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 15 lutego 2022 r., sygn. akt IV K 57/21

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniża wymierzone oskarżonym S. K. i M. O. (1) kary pozbawienia wolności do lat 6 (sześciu), zaliczając na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie: S. K. od 12 października 2019 r. godz. 1:00 do dnia 10 października 2022 r., a M. O. (1) od dnia 12 października 2019 r. godz. 11:00 do dnia 13 października 2019 r. godz. 15:05 i od dnia 22 lutego 2021 r. 13:15 do dnia 23 lutego 2021 r. godz. 15:30, jednocześnie uchylając rozstrzygnięcia w punktach 2 i 3;

2. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

3. zasądza od oskarżonych S. K. i M. O. (1) na rzecz oskarżycieli posiłkowych R. P. i B. P. kwoty po 1200 (tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych na ustanowienie pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

4. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Gliwicach) na rzecz adwokata T. S. – Kancelaria Adwokacka w G. kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23% VAT, tytułem obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu S. K. w postępowaniu odwoławczym;

5. zasądza od oskarżonego M. O. (1) na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 10 (dziesięć) złotych oraz obciąża go opłatą w kwocie 600 (sześćset) złotych za obie instancje, a oskarżonego S. K. zwalnia od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając nimi w tym zakresie Skarb Państwa.

SSA Piotr Pośpiech SSA Marcin Ciepela SSA Wiesław Kosowski

UZASADNIENIE W NOWYM BRZMIENIU PO SPROSTOWANIU

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 211/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 15 lutego 2022r., sygn.. akt IV K 57/21.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,	

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	Uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
3.1.	Zarzut obrazy art. 7 k.p.k. podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego M. O. (1) adw. S. W..	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut obrazy przepisu prawa procesowego, co miało mieć wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego wbrew zasadom wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, który został podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. O. (1) - adw. S. W., uznać należy za całkowicie chybiony. W pierwszej kolejności warto przypomnieć, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., gdy:</p> <ul style="list-style-type: none">- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.),- stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.),- jest zgodne ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. <p>Z taką sytuacją mamy do czynienia na kanwie niniejszej sprawy. Sąd Okręgowy w Gliwicach przeprowadził w sprawie pełne i wyczerpujące postępowanie dowodowe, co zresztą nie jest kwestionowane przez żadną ze stron. Następnie zgromadzony, kompletny materiał dowodowy poddał wnikliwej i rzetelnej</p>	

ocenie zgodnej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Znalazło to odzwierciedlenie w pisemnych motywach orzeczenia, gdzie wyraźnie wskazano, którym dowodom Sąd nie dał wiary i z jakich przyczyn, a którym dał wiarę i dlaczego.

W tej sytuacji to na obrońcy ciąży obowiązek wykazania, iż doszło do uchybienia normie z art. 7 k.p.k.. Przy tym nie jest wystarczające jedynie stwierdzenie, że ocena jest dowolna. Skarżący dla skuteczności zarzutu powinien precyzyjnie wykazać na czym konkretnie polegać miała wadliwość przeprowadzonej przez organ oceny dowodu, bądź dowodów, to jest wykazać, ocena których dowodów klóciła się z zasadami doświadczenia życiowego lub była wbrew wskazaniom wiedzy względnie była sprzeczna z regułami logicznego rozumowania..

Zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności.(postan. SN z dnia 9 marca 2022r., sygn.. akt V KK 680/21).

Skarżący nie wykazał, aby Sąd I instancji popełnił błędy

logiczne przy ocenie poszczególnych dowodów lub ocenił je sprzecznie z zasadami doświadczenia życiowego. W zasadzie w apelacji mamy do czynienia z głośnym przeciwstawieniem własnego punktu widzenia ustaleniom Sądu, nie popartym logiczną argumentacją. Odmowa wiary wyjaśnieniom M. O. (1), w szczególności w tym ich fragmencie, w którym twierdzi, iż pokrzywdzony wulgarnie odnosił się do niego oraz obrażał jego matkę została szeroko uargumentowana. W pełni należy zgodzić się z Sądem meriti, iż przeczy wypowiedziom oskarżonego, brak w tym zakresie innych dowodów. Słusznie bowiem zostało podkreślone, iż nie jest możliwym, by słysząc inne wypowiedzi pokrzywdzonego świadkowie, akurat nie słyszeli, jak obraźliwych słów pod adresem M. O. (1) czy jego matki. Absolutnie brak podstaw do stwierdzenia, jak czyni to obrońca w środku odwoławczym, że

z wyjaśnieniami oskarżonego O. korelują w tym zakresie zeznania D. L., D. T., a tym bardziej nagrania monitoringu.

Z dowodów tych ma wynikać zmiana „nastroju panująca pomiędzy pokrzywdzonym a oskarżonym”. Obrońca zdaje się przy tym nie pamiętać,

o ustaleniu Sądu meriti, którego nie kwestionuje, że ta „zmiana nastroju” miała być wynikiem rozmowy w czasie, której E. M. opowiedziała m.in. oskarżonemu O. o propozycji seksu za pieniądze uczynionej jej przez pokrzywdzonego F. P..

Podobnie nie sposób zgodzić się z zarzutem obrazy art. 7 k.p.k. podniesionym przez obrońcę w odniesieniu do treści opinii biegłych. Nie ma racji skarżący

twierdząc, że przyjęcie przez Sąd I instancji, aby z treści opinii biegłych nie można było ustalić w sposób nie budzący wątpliwości, że śmierć pokrzywdzonego była pośrednim rezultatem nie dającego się wyodrębnić jednego czynu, a co za tym idzie, aby oskarżeni ponosili wspólną odpowiedzialność za czyn z art. 158 §3 k.k. w zw. z art. 158 §1 k.k., było wynikiem pominięcia treści opinii Uniwersytetu Medycznego w K.

z dnia 15 maja 2020r. Treść uzasadnienia jasno wskazuje, że Sąd meriti oceniając materiał dowodowy i dokonując ustaleń w zakresie stanu faktycznego miał w polu widzenia wszystkie opinie, jakie zostały wydane

w sprawie. Biegli ze (...) Uniwersytetu Medycznego stwierdzili, iż w ich ocenie obrażenia wargi i górnej powieki powstały w mechanizmie czynnym, to jest na skutek uderzeń ręką, natomiast podbiegnięcia krwawe tkanek miękkich głowy z następstwami śródczaszkowymi (krwotokiem podpajecznówkowym, obrzękiem mózgu) mogły powstać w mechanizmie biernym. Nie pozostaje to jednak w sprzeczności z opinią biegłych

z Uniwersytetu Medycznego w Ł., którzy odnieśli się do całości materiału w sposób bardziej szczegółowy. Wbrew jednak twierdzeniom apelacji nie sposób uznać, iż istnieje możliwość wyodrębnienia, które uderzenia spowodowały ostatecznie konsekwencje, które skutkowały zgonem F. P. Zgromadzony materiał dowodowy jednoznacznie bowiem wskazuje, że po ciosie zadany pokrzywdzonemu przez M. O. (1) ten uderzył głową o ścianę. Biegli ze (...) Uniwersytetu Medycznego wypowiedzieli się tylko, że obrażenia

ciała w postaci obrażeń wargi i górnej powieki powstały w wyniku uderzenia ręką (a nie w mechanizmie biernym). Jednak nie wskazali w opinii, by uderzenie to nie mogło wywołać innych skutków. Ustalenia Sądu meriti są więc w tej materii w pełni prawidłowe. Opinia biegłych Uniwersytetu Medycznego w Ł. zresztą to potwierdza. Na jej 22 stronie czytamy bowiem, iż „siniec powieki górnej oka prawego oraz podbiegnięcie krwawe w okolicy skroniowo – ciemieniowej prawej o średnicy ok. 8 cm mogły powstać od uderzenia pięścią, zaś podbiegnięcia krwawe w okolicy potylicy o średnicy ok. 9 cm od uderzenia głową o podłoże, natomiast obrażenia wewnątrzczaszkowe powstają w mechanizmie pośrednim akceleracyjno-deceleracyjnym”. Z opinii tej jasno również wynika, że nie można rozgraniczyć poszczególnych urazów i konkretnie określić, który z nich doprowadził ostatecznie do obrażeń wewnątrzczaszkowych i ostatecznie zgonu. Urazy te działały kumulatywnie i z każdym zwiększało się ryzyko pogłębienia obrażeń wewnątrzczaszkowych. Jak wskazują biegli, a z czym w pełni należy się zgodzić, z uwagi na pełną wiarygodność tegoż dowodu, uderzenie pokrzywdzonego głową o podłoże było teoretycznie urazem o największej energii, ale uderzenia pięścią również powodują gwałtowne zmiany przyspieszenia i mogą powodować poważne obrażenia wewnątrzczaszkowe. Z tego względu nie można rozgraniczyć skutków poszczególnych uderzeń i należy je traktować jako jeden uraz głowy składający się z urazów cząstkowych. Każdy cząstkowy uraz mógł spowodować skutek,

o jakim mowa w art. 156 §1 k.k., a w konsekwencji śmierć pokrzywdzonego. Jak podkreślili biegli nie można rozgraniczyć poszczególnych urazów, a co za tym idzie wskazać działanie, którego ze sprawców doprowadziło do śmierci F. P. Ustalenia Sądu meriti w tym zakresie są więc w pełni prawidłowe, podobnie, jak w konsekwencji zakwalifikowanie działań obu oskarżonych, jako wyczerpujących znamiona występku z art. 158 §3 k.k. w zw. z art. 158 §1 k.k.

Wreszcie również pozostałe zarzuty odnoszące się do naruszenia art. 7 k.p.k. nie znalazły merytorycznego uzasadnienia. Pozostają one gołosłowne. Skarżący bowiem nie wykazał Sądowi żadnych błędów natury logicznej czy też sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego przy dokonywanej ocenie. Dotyczy to zarówno kwestii dowolnego (zdaniem obrony) przyjęcia, że M. O. (1) opuścił lokal nie po to, by uniknąć konfliktu

z pokrzywdzonym, a po to by uniknąć odpowiedzialności, jak też kwestii przyjęcia porozumienia pomiędzy oskarżonymi. Obrona prezentuje w apelacji swój punkt widzenia, nie podważając jednak skutecznie argumentacji

Sądu I instancji. Twierdzenia, iż przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów ma polegać na niezasadnym przyjęciu, że oskarżony M. O. (1) działał wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym S. K. z zamiarem pobicia pokrzywdzonego, w sytuacji gdy z zeznań świadków, jak i wyjaśnień oskarżonych nie wynika, aby M. O. (2) uderzając pokrzywdzonego pozostawał z S. K.

w porozumieniu jawią się wręcz, jako niezrozumiałe. Wyraźnie bowiem

Sąd I instancji wskazuje, że nie dopatrył się wcześniejszego porozumienia pomiędzy oskarżonymi co do zamiaru udziału w pobiciu pokrzywdzonego. Cała sytuacja wynika z „niefortunnej” propozycji pokrzywdzonego skierowanej do E. M.. Doprowadziło to do zadania ciosu wpraw przez M. O. (2), a następnie do przyłączenia się drugiego

z oskarżonych. Szerzej na temat tego dorozumianego porozumienia pomiędzy sprawcami będzie mowa w dalszej części uzasadnienia.

Kolejnym zarzutem stawianym przez obronę, a odnoszącym się do kwestii świadomego współdziałania oskarżonych, jest zarzut obrazy art. 7 k.p.k., która miałaby polegać na nieuzasadnionym przyjęciu, że pomiędzy oskarżonymi doszło do świadomego współdziałania w sytuacji, gdy

z zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności z zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonych wynika, że M. O. (1) po uderzeniu pokrzywdzonego opuścił lokal i nie był już przy zadawaniu ciosów przez S. K.. Jednak takich ustaleń Sąd I instancji nie poczynił. Istotą pozostaje tu kwestia zapisu monitoringu, jak też wielkość lokalu. Otóż po zadaniu ciosu F. P. przez M. O. (1), kolejny cios zadany tym razem przez S. K. pada w niezmiernie krótkim czasie – po ok. 20 sekundach. Podobnie jest z trzecim uderzeniem. Oskarżony M. O. (1) musiał więc widzieć zadane uderzenie. Brak jakiegokolwiek reakcji z jego strony na atak drugiego z oskarżonych, który był kontynuacją podjętego przez niego uderzenia ofiary stanowi o akceptacji takiego

<p>zachowania. Słusznie też Sąd meriti wskazał, iż opuszczeniu lokalu po zdarzeniu stanowiło próbę uniknięcia odpowiedzialności. Oskarżony mógł przecież nie tylko w jakikolwiek sposób próbować powstrzymać S. K. (choćby słownie nie aprobując jego zachowania będącego przyłączeniem się do pobicia), ale też mógł wezwać policję, czego nie uczynił.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. O. (1) ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski niezasadne wobec niezasadności zarzutów.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego M. O. (1) adw. S. W..</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Żaden z zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego M. O. (1) adw. S. W. nie zasługuje na uwzględnienie. Obrońca rozbija wprawdzie ten zarzut na trzy części składowe, jednak w istocie sprowadza się on do zakwestionowania działania M. O. (1) wspólnie i w porozumieniu</p>		

z S. K.. Jak wynika jasno z opinii biegłych, o czym była mowa powyżej w pkt 3.1, nie można rozgraniczyć poszczególnych urazów i konkretnie określić, który z nich doprowadził ostatecznie do obrażeń wewnątrzczaszkowych i ostatecznie zgonu. Urazy te działały kumulatywnie i nie można rozgraniczyć skutków poszczególnych uderzeń, należy je traktować jako jeden uraz głowy składający się z urazów cząstkowych. Każdy cząstkowy uraz mógł spowodować skutek, o jakim mowa w art. 156 §1 k.k., a w konsekwencji śmierć pokrzywdzonego. Jak podkreślili biegli nie można rozgraniczyć poszczególnych urazów, a co za tym idzie wskazać działanie, którego ze sprawców doprowadziło do śmierci F. P.

Jak wskazano powyżej pkt 3.1 Sąd I instancji w pełni prawidłowo zgromadził, a następnie ocenił materiał dowodowy. Co pozwoliło na ustalenie, że oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu. Jak czytamy m.in.

w Komentarzu do Kodeksu karnego pod red. Włodzimierza Wróbla i Andrzeja Zolla istota współsprawstwa zasadza się na stworzeniu podstaw do przypisania każdemu ze współsprawców całości popełnionego wspólnie przez kilka osób przestępstwa, a więc także tego, co zostało zrealizowane przez innych współdziałających, przy czym każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność tak, jak gdyby sam "wykonał" czyn zabroniony (a więc zrealizował jego znamiona w całości własnoręcznie), niezależnie od odpowiedzialności pozostałych współdziałających.

Charakteryzujące stronę
podmiotową współsprawstwa
porozumienie stanowi
konstytutywny element
współsprawstwa, wyznaczający
subiektywne granice
odpowiedzialności karnej (por. A.
Wąsek, Współsprawstwo..., s. 52 i
n.;

A. Marek, Prawo karne..., s.
210 i n.; K. Buchała, A. Zoll,
Polskie..., s. 298; wyrok SN z
dnia 15 maja 2001 r., V KKN
730/98). Trafnie jednak wskazuje
się w orzecznictwie, że "wspólne
wykonanie przestępstwa zakłada
wyraźne lub milczące porozumienie
i wymaga objęcia świadomością
podejmowania wspólnych działań
przez współdziałających. Ustawa
nie wymaga żadnej szczególnej
formy, w jakiej zawarte miałyby
być porozumienie, co przesądza, że
może mieć ono albo wyraźny, albo
konkludentny charakter. Trafnie
podkreśla SN, że "ustawa (art.
18 § 1 k.k.) nie wprowadza
żadnych dodatkowych warunków
dotyczących formy porozumienia.
Może do niego dojść nawet w sposób
dorozumiany" (wyrok SN z dnia 12
grudnia 2002 r.,

III KKN 371/00, Prok. i Pr.-wkł.
2003, nr 7-8, poz. 2; wyrok SN z
dnia 15 maja 2001 r., V KKN 730/98;
wyrok SA w Krakowie z dnia 28
kwietnia 2015 r.,

II AKa 41/15, LEX nr
1711425). O porozumieniu można
mówić zarówno wówczas, gdy
"sprawcy wspólnie realizują
wcześniej ustalone przestępne
przedsięwzięcie, jak i wtedy,
gdy wcześniej ustaleń takich nie
podejmowali,
a i tak wspólnie realizują
znamiona czynu przestępnego",
mając świadomość wspólnego

działania (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 12 lipca 2000 r., II AKa 122/00, Prok. i Pr.-wkl. 2001, nr 5, poz. 25).

S. K. widzi, jak M. O. (1) zadaje silny cios w głowę pokrzywdzonego. Przyłącza się do działania zadając kolejne uderzenia. Mamy więc ewidentnie do czynienia z milczącym porozumieniem i to działającym w obydwie strony. Jak była bowiem mowa powyżej, z uwagi na bardzo krótki czas podjęcia działań przez S. K. również M. O. (1) aprobował jego działania stanowiące kontynuację jego czynu. Nie próbował bowiem powstrzymać drugiego z oskarżonych lub chociażby słownie wyrażać dezaprobaty.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 3 stycznia 2019r., sygn.. akt III KK 217/18 do przyjęcia współsprawstwa wystarcza obiektywne współdziałanie sprawców w czynnościach wykonawczych przestępstwa, to jest porozumienie osiągnięte w czasie wykonywania przestępstwa wspólnymi siłami. Uprzednia zmowa nie stanowi koniecznego warunku przestępstwa, o ile każdy ze współsprawców zdaje sobie sprawę z celu wspólnego działania.

Współsprawstwo sprowadza się do wspólnego wykonania czynu zabronionego przez kilku uczestników przestępczego porozumienia, obejmujących świadomością całość tego czynu. Działania poszczególnych współsprawców muszą mieć dopełniający się charakter wspólnej realizacji znamion przestępstwa, zgodnie z przyjętym podziałem ról, niekiedy opartym na porozumieniu milczącym, per facta concludentia.

Istotne jest, aby każdy ze współników utożsamiał się z działaniami pozostałych, traktując ich zachowanie jako swoje, choćby osobiście nie wykonywał czynności czasownikowych przestępstwa. O wspólnym działaniu w takich warunkach stanowi brak sprzeciwu wobec przestępczych działań innych, wyrażający aprobatę dla ich zachowania, popełnianego na wspólny rachunek. Decydujące jest, aby wszyscy współdziałający dążyli do tego samego celu (tak m.in. wyrok s.apel. w Krakowie z dnia 24 września 2019r., sygn. akt II AKa 83/19).

Oskarżony M. O. (1) zadał pokrzywdzonemu cios w głowę, na tyle silny, że ten uderzył głową o ścianę. W bardzo krótkim odstępie czasowym przyłączył się do jego działania S. K. także zadając F. P. uderzenia w głowę. Powyżej wskazano, iż brak reakcji na powyższe ze strony oskarżonego O. stanowił akceptację, a co za tym idzie konkludentne porozumienie między sprawcami. Tym samym każdy z nich odpowiada za pełną realizację znamion przestępstwa również te jego elementy, których osobiście nie dokonał. W tym aspekcie słusznie Sąd meriti uznał, że nastąpiła realizacja znamion przestępstwa z art. 158 §3 k.k. w zw. z art. 158 §1 k.k.

Wniosek

O zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. O. (1) ewentualnie o uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wnioski niezasadne wobec niezasadności zarzutów.		
3.3.	Zarzut obrazy prawa materialnego, a to art. 158 §1 k.k. podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego M. O. (1) – adw. K. O..	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut obrazy prawa materialnego, a to art. 158 §1 k.k. podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego M. O. (1) – adw. K. O. uznać należy za niezasadny. W pierwszej kolejności należy jednak zwrócić uwagę na pewne wątpliwości co do samej jego konstrukcji. Otóż należy pamiętać, że w świetle ugruntowanych poglądów tak doktryny, jak i orzecznictwa zarzut taki może zostać postawiony tylko w sytuacji, gdy skarżący nie kwestionuje ustaleń faktycznych. Nie można bowiem mówić o obrazie prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów procesowych. (tak m.in. postan. SN z dnia 4 kwietnia 2022r., sygn. akt I KK 42/22, postan. SN z dnia 1 kwietnia 2022r., sygn. akt IV KK 458/21, postan. SN z dnia 15 września 2021r., sygn. akt III KK 328/21). Obrońca M. O. (1) stawia wprawdzie tylko zarzut obrazy prawa materialnego, a to art. 158 §1 k.k., ale widzi go w nieprawidłowym przyjęciu,		

iż oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu. Wskazuje, że sam Sąd I instancji nie dopatrzył się wcześniejszego porozumienia pomiędzy oskarżonymi. Wypowiedzenie słów „będziemy cię bić”, które to słowa miały paść z ust oskarżonego O. nie można uznać, zdaniem skarżącej za uzasadnienie dorozumianego porozumienia, albowiem nawet jeśli padły to można odczytywać je tylko jako groźby.

Obrona nie dostrzega jednak, że należy dokonywać całościowej analizy zgromadzonych dowodów. Jak była już mowa powyżej Sąd I instancji prawidłowo ocenił zgromadzone dowody, co skutkowało trafnymi ustaleniami faktycznymi. Rzeczywiście, gdybyśmy mieli do czynienia tylko i wyłącznie

z wypowiedzianymi słowami „będziemy cię bić” to niewątpliwie byłoby to zbyt mało w realiach sprawy do przyjęcia, że sprawcy w sposób dorozumiany zawarli porozumienie co do realizacji znamion przestępstwa pobicia. Istotą pozostaje tu jednak analiza elementów zdarzenia, o której była mowa powyżej, w tym wynikająca z zapisów monitoringu. Wbrew sugestiom zawartym w uzasadnieniu środka odwoławczego nie mieliśmy do czynienia ze znacznym upływem czasu pomiędzy ciosem zadany przez oskarżonego O., a następnie ciosem zadany przez oskarżonego K. Te „kilkadziesiąt sekund”, o których mowa w uzasadnieniu to w rzeczywistości niewiele ponad 20 sekund, a więc czas stosunkowo krótki. Jak już wskazano M. O. (1) musiał widzieć zachowanie drugiego ze sprawców, który podjął kontynuację jego działania to jest bicia pokrzywdzonego.

Brak sprzeciwu z jego strony stanowił akceptację zachowania, a tym samym właśnie dorozumiane porozumienie i współudział w pobiciu. Brak tym samym podstaw do podzielenia stanowiska obrony, iż doszło do naruszenia przepisów prawa materialnego, a to art. 158 §1 k.k. Obaj oskarżeni zadali ofierze ciosy, których ostatecznym skutkiem była śmierć F. P.. Jak była o tym mowa powyżej biegli wydający w tej sprawie opinię stwierdzili, iż nie można rozgraniczyć skutków poszczególnych uderzeń (w tym biernych) i należy je traktować jako jeden uraz głowy składający się z urazów cząstkowych. Każdy cząstkowy uraz mógł spowodować skutek, o jakim mowa w art. 156 §1 k.k., a w konsekwencji śmierć pokrzywdzonego. Jak podkreślili biegli nie można rozgraniczyć poszczególnych urazów, a co za tym idzie wskazać działanie, którego ze sprawców doprowadziło do śmierci F. P.. W konsekwencji powyższego kwalifikacja prawna czynu (z art. 158 §3 k.k. w zw. z art. 158 §1 k.k.) jest w pełni prawidłowa.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że zachowanie oskarżonego M. O. (1) wyczerpało znamiona występku z art. 157 §2 k.k., a w konsekwencji wobec braku skargi uprawnionego podmiotu – w oparciu o przepis art. 17 §1 pkt 9 k.p.k. – o umorzenie postępowania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wniosek niezasadny wobec niezasadności zarzutu.		
3.4.	Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych podniesiony przez obrońcę oskarżonego S. K. adw. T. S..	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Adw. T. S. będący obrońcą oskarżonego S. K. zaskarżył wyrok na korzyść swojego klienta tylko co do wymiaru kary pozbawienia wolności. Jako jeden z zarzutów podniósł błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że pokrzywdzony nie miał zamiaru zaatakować oskarżonego S. K. krzesłem, chociaż z zebranego materiału dowodowego wynika właśnie taki zamiar. Nie można zgodzić się z powyższym zarzutem. Sąd meriti w pełni prawidłowo poczynił w tym zakresie ustalenia faktyczne odmawiając dania wiary twierdzeniom S. K., iż pokrzywdzony zamierzał uderzyć go krzesłem.</p> <p>Nie potwierdzają bowiem tego ani zeznania świadków, ani też zapis monitoringu. W szczególności właśnie analiza monitoringu pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, że brak jest podstaw do przyjęcia byF. P. próbował zaatakować krzesłem oskarżonego K.. Owszem suwa on krzesło po podłodze, ale bardziej zapis wskazuje, że opiera się o nie.</p> <p>Nie próbuje go unosić, ani też nie zmierza się nim w kierunku</p>		

<p>oskarżonego. To sprawca udaje się za nim i zadaje mu cios. Tak więc brak podstaw do podzielenia stanowiska obrony, by doszło w tym zakresie do błędu w ustaleniach faktycznych. Wręcz przeciwnie. Ustalenia Sądu I instancji należy uznać za w pełni prawidłowe, a zarzut apelacji stanowi tylko i wyłącznie gołosłowną polemikę z tymi ustaleniami.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu S. K. łagodniejszej kary pozbawienia wolności, nie przekraczającej wymiaru 4 lat.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek częściowo zasadny, przy czym nie z powodu postawienia wyżej opisanego zarzutu.</p>		
<p>3.5.</p>	<p>Zarzut rażącej niewspółmierności kary podniesiony przez obrońcę oskarżonego S. K..</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd I instancji wymierzył oskarżonemu S. K., uznając go winnym, popełnienia przestępstwa z art. 158 §3 k.k. w zw. z art. 158 §1 k.k., karę 8 lat pozbawienia wolności. Wśród okoliczności obciążających Sąd przyjął działanie sprawcy pod wpływem alkoholu, które godziło</p>		

w najważniejsze dobra to jest życie i zdrowie człowieka oraz natężenie złej woli. Skarżący zarzucając rażącą niewspółmierność kary zwraca natomiast uwagę na brak stosownej i głębszej analizy co do osoby oskarżonego, to jest faktu jego niekaralności, zaangażowania w ratowanie życia pokrzywdzonego, faktu że wszyscy uczestnicy feralnego zdarzenia byli pod wpływem alkoholu, a całe zdarzenie zostało sprowokowane zaczepnym i wulgarnym zachowaniem pokrzywdzonego. Nadto S. K. nie wywołał konfliktu i nie był pierwszym napastnikiem, który zadał ofierze cios. Przyznał się też do zadawania uderzeń, przeprosił rodzinę zmarłego i wyraził ubolewanie.

Przy ocenie kary przez pryzmat jej rażącej niewspółmierności nie można nie uwzględniać granic, w jakich kara za dane przestępstwo może być orzeczona i w jakich niejako "proporcjach" pozostaje kara orzeczona względem granic pozostawionych sędziowskiemu uznaniu. Oczywiście nie oznacza to, że na przykład kara mieszcząca się "pośrodku" tegoż zagrożenia zawsze będzie karą współmierną, a na zarzut rażącej niewspółmierności będą narażone wyłącznie kary niejako "graniczne". Niemniej jednak stopień wykorzystania sankcji karnej przewidzianej za dane przestępstwo uznać należy za czynnik mający niebagatelne znaczenie przy całościowej ocenie, czy konkretna kara jest niewspółmierna, i to rażąco. W sprawie niniejszej niewątpliwie mamy do czynienia z wyjątkowo tragicznym w skutkach zdarzeniem. Na skutek ciosów zadanych przez oskarżonych śmierć poniósł pokrzywdzony F. P.. Zgodzić należy

się z Sądem meriti, że rażąco naruszone zostały zasady współżycia społecznego, a sprawcy godzili w najistotniejsze dla człowieka dobro, to jest zdrowie i życie. Nie sposób jednak nie dostrzec, że zgodnie z ustaleniami Sądu, które zostały uznane za prawidłowe, feralne wydarzenia zostały zapoczątkowane zachowaniem pokrzywdzonego, który złożył konkubinie S. K. propozycję „seksu za pieniądze”. Oczywiście nie usprawiedliwia do działań w postaci pobicia człowieka, tym niemniej nie można tracić tego z pola widzenia w aspekcie wymiaru kary. Podobnie niewątpliwą okolicznością łagodzącą jest podjęcie przez oskarżonego K. działań reanimacyjnych. Szczególnie jednak należy zwrócić uwagę na sam charakter pobicia. Owszem mamy do czynienia z silnymi ciosami, oceniając je przez pryzmat wywołanych skutków. Jednak były to tylko trzy ciosy. Jeden zadany przez oskarżonego O. i dwa zadane przez oskarżonego K.. Nie mamy więc do czynienia z sytuacją, jak często zdarza się w podobnych przypadkach, z zadawaniem ofierze wielu uderzeń, kopnięć itp. Oczywiście doszło do najtragiczniejszego ze skutków, to jest śmierci ofiary. Ustawodawca przewiduje jednak w takim przypadku zagrożenie karą od roku do 10 lat pozbawienia wolności.

Kara

8 lat pozbawienia wolności, a więc kara wymierzona w górnych granicach ustawowego zagrożenia przewidzianego za to przestępstwo, jawi się jako rażąco surowa, przy uwzględnieniu okoliczności wskazanych powyżej. Dlatego też po części należało zgodzić się z zarzutem podniesionym przez obrońcę oskarżonego S. K..

Wniosek		
O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu S. K. łagodniejszej kary pozbawienia wolności, nie przekraczającej wymiaru 4 lat.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek częściowo zasadny z powodów wskazanych powyżej.		
3.6.	Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia o mający wpływ na jego treść podniesiony w apelacji pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych E. P. i R. P.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych E. P. i R. P. podniósł zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia o mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżeni działając z zamiarem umyślnym pobicia pokrzywdzonego spowodowali swoim czynem skutek w postaci śmierci F. P., przy czym skutek ten był nieumyślny, podczas gdy faktycznie obaj oskarżeni zadając bardzo silne uderzenia w newralgiczne miejsca dla życia człowieka, to jest w głowę, z szerokimi zamachami pięści dla spotęgowania siły swoich uderzeń, nakierowane na płat skroniowy i potyliczny, powodując w ten sposób u pokrzywdzonego		

krwotok podpajecznówkowy nad sklepistościami mózdzku oraz komorą trzecią, a także silne przekrwienie i obrzęk mózgu, skutkujące zgonem, działali z zamiarem ewentualnym zabójstwa, albowiem lokalizując w ten sposób zadawane ciosy musieli przewidzieć taki skutek i się na niego godzić.

Argumentacja pełnomocnika jest całkowicie chybiona. Sąd I instancji w pełni prawidłowo ustalił stan faktyczny i właściwie zakwalifikował działanie oskarżonych, jako wyczerpujące znamiona przestępstwa z 158 §3 k.k. w zw. z art. 158 §1 k.k. Owszem skutkiem działań oskarżonych była śmierć człowieka. Nie sposób jednak zasadnie twierdzić, by zadając pokrzywdzonemu trzy ciosy rękami (w tym M. O. (1) jeden cios, a S. K. dwa ciosy) nawet w tak newralgiczny organ, jakim jest głowa, godzili się, że doprowadzą do śmierci ofiary. W pełni zasadnie Sąd meriti wskazuje, że tego typu zachowanie stanowi narażenie na niebezpieczeństwo utraty życia lub spowodowania uszczerbku na zdrowiu

o czym mowa w §1 art. 158 k.k. Istota problemu tkwi tutaj w stronie podmiotowej czynu i polega na tym, że w przypadku popełnienia zbrodni zabójstwa sprawcy mają zamiar bezpośredni lub ewentualny pozbawienia życia człowieka i w tym celu podejmują działanie, natomiast w przypadku popełnienia czynu z art. 158 § 3 k.k., stanowiącego występki, sprawcy biorą umyślnie udział w bójce lub w pobiciu ze świadomością, że bójka lub pobicie zagraża bezpośrednio życiu lub w poważnym stopniu zdrowiu człowieka

i tego chcą lub przynajmniej na to się godzą. Umyślnością nie są natomiast

objęte same skutki w postaci śmierci lub uszczerbku na zdrowiu ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonego. Zadanie ciosu w miejsce dla życia niebezpieczne, ani nawet użycie narzędzia mogącego spowodować śmierć człowieka, nie przesądza automatycznie o tym, że sprawca działał w zamiarze zabicia człowieka, chociażby ewentualnym. Dla wykazania wypełnienia podmiotowej strony zbrodni zabójstwa tak w postaci zamiaru bezpośredniego, jak i ewentualnego nie jest wystarczające wskazanie na sposób działania, w tym takie jego elementy jak rodzaj użytego narzędzia, siła ciosu czy skierowanie agresywnych działań przeciwko ośrodkom ważnym dla życia pokrzywdzonego. Są to niewątpliwie bardzo istotne elementy, które jednakże nie mogą automatycznie przesądzić zarówno o spełnieniu strony podmiotowej zbrodni zabójstwa, jak i zdecydować o przypisaniu sprawcy postaci zamiaru. Niezbędna jest również analiza motywacji oskarżonego, stosunków pomiędzy sprawcą a pokrzywdzonym w czasie poprzedzającym agresywne działania sprawcy, tła zajścia itp. W sprawie niniejszym doszło, jak ustalił to Sąd I instancji, a o czym była mowa powyżej, do zdarzenia zainicjowanego postawą pokrzywdzonego, który zaproponował E. M. „seks za pieniądze”. Oczywiście nie powinno spowodować to takiej reakcji ze strony S. K., który był jej konkubentem, ani tym bardziej ze strony M. O. (1) będącego osobą obcą. Tym niemniej nie mamy do czynienia z działaniami podjętymi całkowicie bez żadnego powodu. Co istotne, a co wyklucza możliwość przypisania, któremukolwiek

<p>z oskarżonych działania nawet z zamiarem ewentualnym zabójstwa, to liczba zadanych uderzeń. Nie sposób zasadnie twierdzić, by sprawcy mogli przewidywać, że po jednym ciosie zadany przez oskarżonego O., a następnie dwóch zadanych przez oskarżonego K., spowodują śmierć ofiary. Zresztą z opinii biegłych wynika, że nie sposób rozgraniczyć, które ciosy, czy też urazy bierne spowodowały obrażenia skutkujące zgonem. Podkreślenia wymaga również, że S. K. po upadku ofiary udzielał jej pierwszej pomocy. Jest to również element podlegający ocenie, przy ustalaniu zamiaru z jakim sprawca działał. Jeśli więc w zasadzie natychmiast po upadku F. P., oskarżony podjął akcję reanimacyjną to logicznym w tej sytuacji wnioskiem jest, iż nie działał on z zamiarem zabicia pokrzywdzonego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez zmianę opisu czynu i jego kwalifikacji prawnej na przestępstwo z art. 148 § 1 k.k. dokonanego z zamiarem ewentualnym i wymierzenie oskarżonemu kar po 25 lat pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek niezasadny wobec niezasadności zarzutu.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>4.1.</p>	
<p>Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 15 lutego 2022r., sygn. akt IV K 57/21 w odniesieniu do oskarżonych S. K. i M. O. (1) co do uznania winy oskarżonych za popełnienie przestępstwa z art. 158 §3 k.k. w zw. z art. 158 §3 k.k.</p>	
<p>Zwiążle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Z powodu niezasadności zarzutów podniesionych w apelacjach oraz braku podstaw wskazanych w art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zmiana zaskarżonego wyrok w odniesieniu do obu oskarżonych poprzez obniżenie wymierzonych wobec nich kary pozbawienia wolności do lat 6.</p>	
<p>Zwiążle o powodach zmiany</p>	
<p>Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w odniesieniu do obu oskarżonych obniżając wymierzone wobec nich kary pozbawienia wolności do lat 6</p>	

(zarówno wobec S. K., jak i M. O. (1)). Na wstępie należy podkreślić, że Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko zawarte w uzasadnieniu orzeczenia pierwszoinstancyjnego, iż sprawcom należało wymierzyć jednakowe kary, nie tracąc z pola widzenia ich nierównego udziału w przestępstwie. M. O. (1) zadał wprawdzie tylko jeden cios, ale z drugiej strony to on zainicjował ciąg zdarzeń, które doprowadziły ostatecznie do śmierci pokrzywdzonego. Ponadto był wcześniej karany, a E. M. była dla niego osobą obcą. S. K. natomiast zadał więcej ciosów, jednak nie był karany i czynnie wziął udział

w akcji reanimacyjnej. Stąd też zgodzić należy się z Sądem meriti, że obu oskarżonym należało wymierzyć kary w tej samej wysokości. Jak jednak była mowa powyżej w pkt 3.5 kary wymierzone w górnych granicach ustawowego zagrożenia, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy

(w odniesieniu do każdego z oskarżonych) jawią się, jako rażąco surowe. Zasadnym było więc ich obniżenie zarówno w odniesieniu do S. K., jak i M. O. (1) do lat 6. Zdaniem Sądu odwoławczego kary w tej wysokości będą adekwatne do stopnia zawinienia każdego ze sprawców i społecznej szkodliwości czynu, a przez to należycie spełnią swe funkcje zarówno prewencji ogólnej, jak i szczególnej.

Konsekwencją zmiany orzeczenia w zakresie kar, było zaliczenie na ich poczet na nowo okresów rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie: S. K. od 12 października 2019 r. godz. 1:00 do dnia 10 października 2022 r., a M. O. (1) od dnia 12 października 2019 r. godz. 11:00 do dnia 13 października 2019 r. godz. 15:05 i od dnia 22 lutego 2021 r. 13:15 do dnia 23 lutego 2021 r. godz. 15:30 oraz uchylenie rozstrzygnięcia z punktów 2 i 3 zaskarżonego wyroku.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	Sąd odwoławczy zasądził od oskarżonych S. K. i M. O. (1) na rzecz oskarżycieli posiłkowych R. P. i B. P. kwoty po 1200 (tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych na ustanowienie pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym. Wniosek taki został bowiem złożony przez reprezentującego	

	oskarżycieli posiłkowych przed Sądem Apelacyjnym pełnomocnika.	
4	Sąd odwoławczy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata T. S. – Kancelaria Adwokacka w G. kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23% VAT, tytułem obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu S. K. w postępowaniu odwoławczym. obrońca z urzędu, występujący przed Sądem Apelacyjnym, złożył bowiem w tym zakresie stosowny wniosek oświadczając, że koszty nie zostały opłacone w całości, ani w części.	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
5	Zasądzono stosownie do obowiązujących przepisów, od oskarżonego M. O. (1) na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 10 (dziesięć) złotych oraz obciążono go opłatą w kwocie 600 (sześćset) złotych za obie instancje, a oskarżonego S. K., z uwagi na fakt, iż jest od 3 lat pozbawiony wolności i nie posiada żadnego majątku, ani dochodów, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając nimi w tym zakresie Skarb Państwa.

7. PODPIS
SSA Piotr Pośpiech SSA Marcin Ciepiela SSA Wiesław Kosowski

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. O. (1) - adw. K. O.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 15 lutego 2022 r., sygn. akt IV K 57/21skazujący M. O. (1)	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. O. (1) - adw. S. W.	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 15 lutego 2022 r., sygn. akt IV K 57/21skazujący M. O. (1)	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	3
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego S. K.
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia brak albo	wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 15 lutego 2022 r., sygn. akt IV K 57/21skazujący S. K.

ustalenie, którego dotyczy apelacja	na karę 8 lat pozbawienia wolności		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	4	
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych B. P. i R. P.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 15 lutego 2022 r., sygn. akt IV K 57/21skazujący M. O. (1) i S. K.	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana